

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta
Bindu

A Gopal Jiu Kiadó kéthetente megjelenő mini e-magazinja

62. szám | Indirā Ekādaśī | 2023. október 10.

Tilottamā, A Leggyönyörűbb Nő

Mahābhārata - részlet

Réges-régen történt, hogy a hatalmas démon Hiraṇyakaśipu leszármazottainak egyike, az igen erős Nikumbha lett a *daityák* vezetője. Két fia született, s mindkettő szokatlan vitézséggel és félelmetes elszántsággal bírt. Ez a két fiú mindenben együtt lelte örömét és semmi sem választhatta el őket. Mindig azon fáradoztak, hogy egymást a szavaikkal és tetteikkel is elégededdé tegyék, így oly mértékben nyilvánultak meg bennük ugyanazok a tulajdonságok, mintha egy és ugyanaz a személy lettek volna. Ahogyan egyre erősödtek, ugyanolyan eltökéltté váltak, s ezt az eltökéltségüket fokozatosan a három világ legyőzésére irányították.

Azért, hogy a védikus tudásba beavatást nyerjenek a Vindhyákhoz mentek, ahol nagyon hosszú ideig szörnyű lemondásokat végeztek. Faháncs ruhát viseltek, a hajuk rasztássá vált, s az éhség, szomjúság és kimerültség határáig vezekeltek, a végtagjaikra pedig rászáradt a sár és már csak levegőt ettek. Hosszú ideig lábujjhegyen, karjukat a magasba emelve álltak, pislogás nélkül ajánlva saját húsukat áldozatként és a fogadalmuk végzése során semmi nem ingatta meg őket.

A két Vindhya hegy, ami a testvérek szenvedélyes lemondásainak eredményeképp már hosszú ideje melegedett, végül füstfelhőket kezdett hányni, s ez csodálatos látványt nyújtott. E vezeklések másik eredménye az volt, hogy a félistenek félni kezdtek és a legkülönfélébb akadályokat gördítették a két *daitya* elé, hogy megszakítsák a vezekléseiket. Újra és újra gyémántokkal és nőkkel próbálták meg elcsábítani őket, de Sunda és Upasunda nem hátrált meg, mivel a legnagyobb eltökéltséggel tettek fogadalmat.

Az istenek újra és újra mindenféle mágiával próbálkoztak, aminek eredményeképp a két hatalmas lélek hirtelen a lánytestvérét, az anyját, a nénikéit, feleségeiket és más rokonaikat látta maga előtt egy, a kezében lándzsát tartó *rākṣasa* kegyetlen támadásai közepette. A megrémült nők ide-oda futkostak, hajuk és ékszereik össze-vissza álltak, és végül még a ruháikat is elvesztették. „Könyörgünk, mentsetek meg!" – kiabálták a két fiúnak.

De ők, nagyszerűek a fogadalmukban, nem törtek meg az önfegyelmezésben. Amikor egyikük sem zavarodott meg és még csak bánatosak sem lettek, akkor a nők és a *rākṣasa* látványa eltűnt előlük.

Végül az Úr Brahma, minden világ Nagyapja érkezett meg, hogy – mivel a lemondásaikkal kiérdemelték, s a törvény által kötelezve így kellett tennie – a két hatalmas démonnak egy áldást ajánljon. Amikor a teremtő Nagyapát, Brahmát maga előtt látta, Sunda és Upasunda összetett kezekkel áldásért kezdett imádkozni. Teljes összhangban mindketten így szóltak:

– Ha a Nagyapa elégedett a lemondásainkkal, akkor mindketten váljunk a mágia és a fegyverek ismerőivé, a legerősebbé és hadd cseréljük úgy a testünket, ahogyan akarjuk! S ha az úr valóban elégedett velünk, akkor tegyen bennünket halhatatlanná!

– A halhatatlanságot leszámítva minden más kérésetek teljesülni fog! Halálotok tekintetében válasszatok valamilyen más körülményt, hiszen még az istenek is meghalnak! Ezeket a hatalmas lemondásokat anyagi cél érdekében vállaltátok, de senki semmilyen anyagi motivációval végzett erőfeszítéssel sem érheti el a halhatatlanságot. Azért végeztétek a vezekléseiteket, hogy az univerzumot legyőzzétek, így nem teljesíthetem a vágyatokat, hogy halhatatlanok legyetek.

– Ó, Nagyatya! Akkor hát arra vágyunk, hogy az

univerzum egyetlen mozgó vagy mozdulatlan élőlénye se jelentsen számunkra veszélyt! Halálunkat csak mi okozhassunk a másiknak!

– Azt, amit kértetek, és pontosan úgy, ahogy kértétek, most megadom nektek! S a haláltotok is ennek megfelelően fog bekövetkezni.

Miután így megáldotta, s a további lemondások végzésében megállította őket, a Nagyapa visszatért saját bolygójára, Brahmalokára. Mivel elérte mindazt, amire vágyott, s így mindegyik anyagi világban sebezhetetlenné vált, a két hatalmas démon is hazament. Amikor a közeli társaik és családtagjaik látták, hogy a két *daitya* elérte, amit akart, örvendezni és ünnepelni kezdtek. A testvérek megszabadultak összeállt hajuktól, tiszta ruhába öltöztek, fejükre koronát raktak és felbecsülhetetlen értékű ékszerekkel díszítették magukat. A démonok e két vezetője és családtagjaik, habár nem megfelelő időben ünnepelték a telihold fesztivált, még így is minden vágyukat az általuk legnagyszerűbbnek ismert örömökkel a legteljesebb mértékben elégítették ki.

– Egyetek! Élvezzétek! Meg ne álljatok! Csak érezzétek jól magatokat! Énekeljünk, mindannyian! Igyunk! Tessék, vedd el, a tiéd! – kiabált mindenki minden házban boldogan. Mindenki úgy ivott, mint azelőtt soha, hangosan tapsoltak, s az örömteli ünnepléstől az egész város felvillanyozódott. A démonikus *daityák* akaratuk szerint képesek voltak más és más testben megjelenni, s mókázva merültek bele a játékba. Így telt el több év, számukra egyetlen napnak tűnve.

Amint az ünneplés véget ért, Sunda és Upasunda arra vágyva, hogy az univerzumot leigázzák, tanácskozni kezdtek, majd a seregeiket hívták, s a közeli barátaik és a *daitya* öregek elbúcsúztak tőlük. A kedvező utazás érdekébent elvégeztek egy áldozatot, és még az éjszaka közepén, a Magha csillagállás alatt útnak indultak a hatalmas, egyesített *daitya* sereg élén, melynek tagjai háromélű lándzsákat, buzogányokat, dárdákat és kalapácsokat fogtak a kezükben.

A két testvér páratlan magabiztossággal ment elől. Útjuk során a misztikus *cāraṇák* élénk harci indulókkal dicsőítették őket, hogy ezzel is szerencsét és győzelmet hozzanak rájuk. Mivel az akaratuk által oda tudtak utazni, ahová csak akartak, a két *daitya* felrepült az űrbe, s harci őrületükben egyenesen az istenek otthonaiba mentek. Amikor ezt az istenek észrevették, lemondtak a hajlékaikról és Brahmalokára távoztak, mivel tudtak az áldásról, amit a démonok Brahmától kaptak. A két testvér így hatalmas bátorsággal meghódította Indra bolygóját, számtalan *yakṣát*, *rākṣasát* és égi lényt leigázva.

Ezután legyőzték a *nagákat* is, akik a földbe bújtak, majd az összes óceánlakót, illetve a félig civilizált lényeket, mint amilyenek a *mlecchák* is. Elkezdték szisztematiuksan elfoglalni az egész földet, félelmetes uralkodásuk alá hajtva azt. Minden harcosukat összehívták, és szenvedélyesen a következő durva szavakkal utasították őket:

– A félistenek erejét, kitartását és szerencséjét is a a démonok ellenségeként virágzó szent királyok és a *brāhmaṇák* áldozatai táplálják. Ezért meg kell találnunk őket és egytől egyig mindet el kell pusztítanunk!

Miután a hatalmas óceán keleti partján állva így rendelkeztek, a démon testvérek – kegyetlen elhatározásában szilárdan – mindenhova elmentek. Amikor megláttak egy *brāhmaṇát* a Legfelsőbbnek áldozatot bemutatni vagy csak valaki mást ebben lefoglalni, azonnal lemészárolták. Félelmet nem ismerve rontottak be az önmegvalósított szentek remetelakjaiba, ahol a démon katonáik az áldozati tüzet összekotorták és a vízbe hajították. Amikor ezek az emelkedett szentek kimondták az átkaikat, azoknak semmi hatása nem volt a két *daityára*, akik Brahma áldásának hatására teljesen megvadultak.

Amikor a *brāhmaṇák* látták, hogy az átkaik, melyek olyanok voltak, mint kőre lőtt nyilak, teljkesen hatástalanok voltak, lemondtak vallási központjaikról és elmenekültek. A földön bárki is, aki tökéletességet ért el a lemondásban és önkontrollban, s a békéhez ragaszkodott, úgy futott a két démontól való félelmében, ahogyan a kígyók menekülnek Garuda elől. Mintha az idő ereje súlytott volna rá, az egész világ üresnek tűnt, miután a démonok lelki kultúra központjait megtámadták és szétzúzták, s a szent edényeket, kanalakat és más vallási eszközöket szétdobálták.

Amikor a szent királyokat és bölcseket, mivel félelmükben elbújtak, már nem lehetett látni, a két hatalmas *daitya* gyilkolásra vágyva gőzölgő halántékú féktelen elefánttá változott. Vadul megtámadtak mindenkit, akik nehezen elérhető helyeken rejtőztek, és a halál birodalmába küldték őket.

Ezután oroszlánokká, majd tigrisekké, utána pedig láthatatlanná váltak, s így – akárhol is találtak rá a szentekre – folytatták a gyilkolásukat. Az áldozatok

végzése és a szentírások tanulmányozása a földön mindenütt véget ért, a királyi és a papi rendet megtizedelték, a vallási eseményeket szintén tönkretették. A Föld a kín és a félelem miatt már csak kiáltani tudott. Megszűnt a kereskedelem is, mint ahogyan azoknak a kötelességeknek is vége szakadt, melyeket Istenért végeztek. Ezek közé tartozott a szent házasság is. A szántás és a tehénvédelem nem létezett, a városokat és a remetelakokat kifosztották, a föld pedig a szétszórt csontvázak miatt szörnyű látványt nyújtott. Az ősöknek szóló felajánlások és a templomi énekek eltűntek. Az egész világ a terror nyomait magán viselve olyan hellyé vált, amire jobb volt rá se nézni.

Sunda és Upasunda tetteit látva a Hold, a Nap, a bolygók, a csillagok és csillagzatok és minden más égben lakó teljesen kétségbeesett. Miután kegyetlenségük által minden irányban győzedelmeskedtek és további ellenállással nem találkoztak, a démonok Kurukṣetrán telepedtek le.

Az összes rendkívül fejlett és jámbor bölcset illetve a tökéletességet elért misztikusok mindegyikét bántotta a két testvér által véghezvitt borzasztó üldöztetések látványa. Az univerzum iránti együttérzésük által vezérelve e szentek, akik érzékeik és elméjük irányításával legyőzték a világi dühöt, a Nagyatya lakóhelye felé vették útjukat. Ott aztán megpillantották Brahmát a félistenekkel, körülöttük a *siddhákkal* és a védikus bölcsekkel. Ott volt Indra, ahogyan Śiva, a Tűz, a Szél, a Nap, a Hold, Dharma, és Budha, a Hold fia is. A Vaikhanasák, a Valakhilyák, a Vanaprasthák és a nektár ivó bölcsek is mind a meg nem született és félre nem vezetett bölcsekkel illetve a Tejogarbha aszkétákkal együtt megjelentek. A szentek mindezen csoportjai eljöttek, hogy a Nagyatyával, Brahmával beszéljenek. Mindannyian odamentek hozzá és elmondták neki Sunda és Upasunda gonosz tetteit, hogy mikor, hogyan és mit tettek. Mindent elmondtak neki, semmit sem hagytak ki. Ezután mindannyian sürgették a Nagyatyát, hogy legfontosabb feladataként foglalkozzon a problémával. Miután Brahma meghallgatt őket, egy pillanatig elgondolkodott és eldöntötte, hogy minek kell történnie. Jóváhagyta a két testvér megölését, és a mennyei tervezőért, Viśvakarmāért küldetett. Amikor Viśvakarmā megérkezett, így utasította:

– Teremts egy őrjítően ellenállhatatlan nőt!

Viśvakarmā elfogadta az utasítást, és meghajolt Brahma előtt. Ezután mélyen elgondolkodott, majd kemény munkával létrehozott egy mennyei hölgyet, akinek a végtagjaiba gyűjtötte a három világban élő minden mozgó és mozdulatlan teremtmény összes szépségének bájos ékköveit, s így egy mennyei formájú és ragyogású nőt, egy a drágakőszerű szépségek monumentális kompozícióját hozta létre.

Viśvakarmā nagy erőfeszítés árán alkotta meg ezt a hölgyet, akivel bámulatos arcát és alakját tekintve a három világban egyetlen nő sem volt egyenlő. Olyannyira meg volt áldva a szépséggel, hogy végtagjainak a legkisebb porcikája is tökéletes volt, s nem vallott kudarcot abban, hogy aki megpillantotta, annak szemeit ne foglalta volna le a látványa. Teste olyan szép és ragyogó volt, mint a szerencse istennője egy inkarnációjáé, valamint minden élőlény elméjét és szemeit elrabolta. Mivel különböző drágakődarabok összeillesztése által lett megtermetve, a neve Tilottamā volt, ami azt jelenti: „a szépségdarabkákból összerakott legszebb nő."

A Nagyatya így szólt:

– Tilottamā, kedves hölgy! Menj most el Sundához és Upasundához, s legkívánatosabb testeddel ébressz bennük vágyat! Viselkedj úgy, hogy már csak téged megpillantva is konfliktushelyzet alakuljon ki kettőjük között, és tökéletes tested birtoklása miatt, a kedvedért kezdjenek el harcolni!

– Úgy legyen! – ígérte meg Tilottamā, majd miután meghajolt a Nagyatya előtt, tiszteletteljesen körbejárta az isteneket. Az Úr Brahma, a hatalmas irányító északra fordulva délen ült le, az istenek északon, a bölcsek pedig körülöttük. Ahogyan Tilottamā körbejárta őket, Indra és Sthanu elméje komoly és szilárd maradt, viszont Sthanu annyira akarta látni a nőt, hogy amikor az ő oldalán sétált, déli felén egy göndör szempillákkal megáldott arcot nyilvánított meg. Ahogy Tilottamā ment tovább, úgy mégegy, azután pedig egy másik arcot is növeszett. A hatalmas Indra pedig széles vörös szemeket nyitott két oldalán, aztán elől és hátul, mígnem a testén ezernyi szem jött létre. Így vált a nagyszerű úr, Sthanu négyarcúvá, s Indra, Bala megölője pedig így növeszett ezernyi szemet.

Tilottamā bárhová is ment istenek és bölcsek sokasága fordult utána, s követte őt. A legnagyobb isten, a Nagyatya kivételével mindenki tekintete a testére rögzült. Tökéletes szépségét és mozdulatait látva az istenek és a tekintélyes bölcsek feladatukat teljesítettnek tekintették. Miután Tilottamā távozott, hogy elvégezze, amivel megbízták, a világ fenntartója

az isteneket és a bölcseket is hazaküldte.

A két démon az egész világot legyőzte, majd hűvös, megfontolt módon irányitotta az univerzumot, s mivel mindent megtettek, amit akartak, ellenség nélkül nyugodtan éltek. Az istenek, a *gandharvák*, a *yakṣák*, a *nagák*, a földi királyok és a *rākṣasák* minden ékszerét és kincsét elvéve a legmagasabb elégedettséget élvezték.

Amikor már sehol nem volt olyan hatalom, ami bármit megtilthatott volna nekik vagy kihívást intézhetett volna hozzájuk, akkor felhagytak fáradhatatlan törekvéseikkel, és úgy élvezték az életet, mintha halandó istenek lettek volna. Elegendő nővel körülvéve, fényűző nyakláncokkal és füzérekkel a nyakukban, pazar parfümöktől illatozva, a legfinomabb ételekkel, szívet megmozgató likőrök sokaságával és minden pompás és élvezhető érzéktárggyal körülvéve a legmagasabb rendű gyönyörökben volt részük. Privát apartmanjaikban, erdős ligeteikben, a kertekben, hegyi ligetecskékben és minden olyan helyen, amire férfi csak vágyhat úgy élvezték az életet, mint két halhatatlan istenség.

Egyik nap a Vidhya hegy köves fennsíkján ragyogóan virágzó *sala* fák erdejében hódoltak az örömöknek. Minden olyan dolgot odavittek nekik, ami mennyei élvezetet nyújthatott számukra, s a nőtársaikkal kitűnő ülőhelyeiken telpedtek le. A nők zenéltek és táncoltak nekik, s olyan dalokat énekeltek, melyek tulajdonságaikat dicsőítették, s közben élvezetek reményében közeledtek hozzájuk.

Ekkor történt, hogy Tilottamā egyetlen, testének szépségét felfedő vörös ruhába öltözve, virágokat gyűjtögetve megjelent az erdőben. A folyóparton fellelhető *karṇikāra* virág után kutatva lassacskán arra a helyre ért, ahol a két hatalmas démon ült, akik finom likőrt iszogattak. Amikor a formás nőt megpillantották, elméjük izgatottá vált, azonnal felálltak és odamentek Tilottamāhoz. Mindkettőt megvadította a kéj, s mindketten arra vágytak, hogy a nő az övék legyen. Sunda baljával fogta a széparcú hölgy jobb kezét, Upasunda pedig a balját tartotta. A testvéreket az Úr Brahma áldása és saját erejük is megrészegítette. Az elfogyasztott likőrtől ittasak voltak, a vagyonuktól és drágaköveiktől pedig szenvedélyessé váltak.

Mindezen dolgoktól teljesen megmámorosodva haragosan, szemöldökeiket ráncolva néztek egymásra, s mivel a kéj őrülete elhatalmasodott rajtuk így kezdtek vitatkozni:

– Ő az én feleségem, neked pedig a *gurud*! – jelentette ki Sunda.

– Az én feleségem, és a te sógornőd! – erősködött Upasunda.

– Nem a tiéd, hanem az enyém! Én leszek a jobb! – kiáltották mindketten és félelmetes buzogányaikat felkapva, a kéjtől szédülve kezdték ütni egymást. A rettenetes buzogányütésektől aztán a földre roskadtak, testük vérfoltosan úgy nézett ki, mint két lezuhant nap. Ezt látva mindegyik nő és az összes démon félelmében és sokkoltan Patala alsóbb világába menekült.

Ezután a Nagyatya és az istenek illetve a bölcsek jelentek meg, hogy szemügyre vegyék a helyet, és tiszteletüket fejezzék ki a tiszta léleknek, Tilottamānak. Brahma a nőt választása szerinti áldásban részesítette, aki pedig mindössze az Úr Brahma odaadó szolgálatának egyszerű örömét kérte.

– Ó, okos szűz! Szabadon közlekedhetsz az istenek világaiban, s olyan lesz a ragyogásod, hogy mindenkinek nehezére fog esni, hogy meglásson! – mondta a Nagyatya boldogan. Miután Brahma ilyen áldásban részesítette Tilottamāt, a világok irányítását az Úr Indrára bízta és visszatért saját hajlékára, Brahmalokára.

Śrīla Dvaipāyana Vyāsadeva:
Mahābharata Ādi parva 200-204. fejezet
Angol fordítás:
Hṛdayānanda dāsa Goswami
(az eredeti szám megjelenésének idején kiadatlan kézirat)

Śrī Kṛṣṇa Kathāmṛta Bindu

Kéthetente megjelenő
ingyenes e-magazin

Kiadja: Gopal Jiu Kiadó
Sri Krishna Balarama Mandir
National Highway No. 5
IRC Village
Bhubaneswar, Odisha, India 751015
Email: katha@gopaljiu.org
Website: www.gopaljiu.org

A Gopal Jiu Kiadó a Krisna-tudatú Hívők Nemzetközi Közösségének (ISKCON) része. ISKCON Alapító-*Ācārya* Ő Isteni Kegyelme A. C. Bhaktivedanta Swami Prabhupāda

Magyar változat: Japablog